

Milí bratři, milé sestry,

malomyslnost se z církve nikdy nevytratila. Jako byla v našich předcích, je i v nás. Zbožní židé tehdy volali: *Tak kde je ten Bůh soudu?* A to je i naše palčivá otázka - v různých fázích života, tváří v tvář kdejakým tíživým situacím. *Kde je ten náš Bůh, který slíbil prosadit spravedlnost?* Zdá se nám kolikrát už neúnosná hrůza, která se kolem nás děje. Jak je ten svět zkažený! To přece musí volat do nebe! Jak jsou lidé prolhaní, zlí jeden na druhého, jak se nenávidí, jak si navzájem škodí, jak se okrádají a podvádějí! Jak jsou lidé sobečtí, jak myslí jen na sebe. O poklesu mravů a dobrého vychování ani nemluvě.

V tom máme vychovávat své děti? Uprostřed toho máme sami žít? Proč to Bůh nechává dojít tak daleko? Díváme se na všechny ty nemrav, zloděje, vrahy a lháře – a s úžasem sledujeme, že jim se nic zlého neděje. Boží mlýny asi přestaly mlít. A co hůř? Těmto lidem se často daří velmi dobře, dokonce líp než nám. Co z toho máme my - že patříme do církve, že poctivě chodíme do kostela, že věříme v Boha?

Oni se snad Bohu musí líbit – jinak se to ani vysvětlit nedá. K tomu naši zbožní bibličtí předci došli: *Každý, kdo se dopouští zlého, líbí se Hospodinu. Takovým Bůh přeje.* A nám snad jen zbožná úcta k Nejvyššímu nedovoluje přikývnout na toto jejich obvinění Nebes.

Kde je Bůh soudu? Kdy už přijde soudit tento zkažený svět? Kdy už to všem těm bez-božníkům spočítá? Netrvá to nějak dlouho? Nezapomněl se náš Bůh někde? Nezaspal? Anebo už ho přešla chuť uplatnit do důsledků spravedlnost a právo – tedy potrestat všechno zlo kolem nás? Je mu už všechno jedno?

Malomyslnost... A nedůvěra, že Bůh v tomto světě ještě něco zmůže – to v církvi přebývá. To je v nás – a občas to vypluje na povrch. A s tím také spojená zatrpklost z toho, že víra mně mnoho prospěchu a užitku v životě nepřinesla.

A jak na tuto malomyslnost odpovídá Boží posel? *Unavujete Hospodina svými slovy!* Tohle Bůh neslyší rád. Tohle Bůh neslyší rád – právě od vás! Tím ho zatěžujete. On od svých dětí a služebníků očekává něco jiného než stížnosti na tento svět a nadávání na zdánlivou nečinnost Všemohoucího. Očekává od nás přímlyvy za spásu všech lidí, očekává radost a vděčnost za okamžiky, kdy se Boží dílo ve světě daří – byť to kolikrát není skoro ani vidět. Pána Boha vůbec netěší, když voláte po potrestání světa. Bůh totiž nechce záhubu těch, které stvořil. A z našich stížností je unavený.

Bratři a sestry, to je zvláštní slovo... Ten, o kterém Izajáš hrdě prohlašuje, že *není zemdlený, není znavený* (Iz 43,8), je unavený stížnostmi svého lidu. Jak to? Jak je to možné? Myslím, že to nakonec dobře známe. Nejvíce nám vždycky ublíží ti, od kterých bychom to nikdy nečekali. Ti, které považujeme za své nejbližší a nejmilejší. A Hospodin zkrátka od svého milovaného lidu čeká jiná slova, jiné myšlenky. Nečeká žádnou chválu od lidí, kteří ho osobně neznají. Ale stejně tak od svého lidu neočekává žádný podraz – byť jen slovní. A ten když přijde, unaví ho to, bodne ho to u srdce.

A tak Pána Boha unavuje a bolí, že jsme netrpěliví. Že se kolem sebe rozhlížíme, kdy už konečně zasáhne proti tomuto hříšnému světu, kdy začne se svým soudem. A mnozí samo-spravedliví křesťané jsou ve své netrpělivosti ochotni vidět v mnohých událostech Boží soud. Třeba ve válkách, v šíření nevléčitelných nemocí, v přírodních katastrofách. Vzpomínám na amerického evangelikálního kazatele Pata Robertsona, který s bohorovnou smělostí prohlásil ničivá zemětřesení na Haiti v roce 2010 za Boží trest. Haitané údajně před 200 lety uzavřeli pakt s ďáblem, provozovali čarodějnictví a magii – a proto nyní jejich potomky Bůh ztrestal.

Takže Bůh je unaven z toho, že reptáme proti jeho údajné nečinnosti v tomto světě. A rádoby-zbožné výklady různých strašných událostí, jako třeba zmíněné zemětřesení, Pána Boha jistě také netěší. Vždyť on má plné ruce práce se záchranou světa. *Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu.*

Zbožní v Jeruzalémě či jinde to nevidí. On však dává pokyn svému poslu, aby mu připravil cestu - a pak sám *vstoupí nenadále do svého chrámu.* To také patří k rysům Božího příchodu, o nichž smíme

něco vědět. Jde o náhlý příchod. Příchod Božího království je v evangeliích připodobňován ke zloději, který přichází nečekaně v noci. Najednou je tady! A je to on, sám Pán. Žádný zástupce. Žádný náhradník.

A kam má Hospodin namířeno? Nejprve do svého chrámu. To znamená: mezi věřící! Do církve! Mezi svůj lid! Mezi své děti a své služebníky! *Ten, po kterém jste volali a toužili po něm, přijde – ale nejprve mezi vás.*

Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se on ukáže? Na to teď musíte myslet, upozorňuje nás Malachiáš. Boží příchod se týká nás, církve. U nás chce Pán začít. S námi také začne. *Soud začíná od domu Božího, slyšíme z úst apoštola. (1Pt 4,17) Nemůžeme si myslet, že nás Bůh vynechá. Vždyť ani my, ani církve není zcela připravena unést Boží soud. Přece si nemůžeme myslet, že při Božím soudu obstojíme a budeme shledáni bez viny. I nás - nejprve nás - bude Bůh soudit.*

Ale o jakém soudu se zde mluví? Jak to prorok Malachiáš popisuje? Ten soud bude jako *oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno. Tavič usedne a pročistí stříbro, pročistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro. I budou patřit Hospodinu a spravedlivě přinášet obětní dary.* Takový proces čištění a třibení jistě nebude bezbolestný. Ani pro nás, kteří jsme zachráněni skrze Ježíše Krista a díky tomu můžeme směle doufat, že nás Bůh skrze toto čištění a třibení provede do svého království. Vždyť v Božím království nebude trpěn žádný hřích a žádná nečistota – proto musí všechno zlé a nečisté, co na nás ulpělo zůstat venku. Musí shořet. Podobně o tom mluví apoštol Pavel v 1. listu do Korintu: *Dílo každého (člověka) vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. (1K 3,13-15)*

Milí bratři, milé sestry, my tušíme, jaké nánosy na sobě nosíme. Víme v hloubi srdce, s čím do Božího království neprojdeme. Víme, že mnohé z toho, co si nosíme na svých bedrech životem, bude muset shořet, bude muset zůstat před branou nebeského království – protože to dovnitř nesmí. Víme, že i my máme problém se sobectvím – přestože každou neděli slýcháme o Boží nesobecké lásce k člověku. Víme, že milujeme více sebe, než druhé – navzdory tomu, že nás Bůh vybízí milovat nejen naše přátele, ale i naše nepřátele. Víme o všech těch nánosech na naší duši, o všech těch utajených touhách a zlých myšlenkách, o kterých naštěstí nevědí ani naši nejbližší. Ale ví o nich Bůh. A ve svém království je chtít nebude.

Milí bratři, milé sestry, můžeme ještě i teď volat se zbožnými židy: *Kde je Bůh soudu?* Mohli bychom přivolávat Boží pomstu na zkažený svět? Daleko spíše budeme volat po Bohu milosrdném a odpouštějícím. Ještě je čas prosit o Boží pomoc – pro nás samotné. Ještě je čas prosit Boha o pomoc – pro naše blízké i pro ty, kteří jsou nám vzdálení. Ještě je čas prosit Boha o pomoc – pro tento zkažený svět, jehož jsme nedílnou součástí. Na výzvu Božího posla dovoláváme se i my Hospodina, který po věky usiluje o záchranu člověka - bez ohledu na to, zda je součástí církve, nebo není.

Namísto naivní a samo-spravedlivé touhy po rychlém Božím soudu, prosme tedy Ježíše Krista o jeho shovívavost pro celý náš svět. Protože bez jeho lásky, bez jeho přimluvy, bez jeho mírnosti při posledním soudu neobstojí nikdo – ani bezbožní, ani zbožní. Prosme Ježíše Krista, aby při posledním soudu spálil hřích tohoto světa na popel – ale všechny hříšníky (včetně nás) aby očistil, zachoval a uvedl do svého království.

Až tam, v záři jeho svatosti, budeme *patřit Hospodinu* se všim všudy a budeme mu *spravedlivě přinášet obětní dary*, jak říká Malachiáš. Budeme Bohu neustále přinášet oběť chval, budeme ho chválit za všechnu jeho spravedlnost a za nesmírnost jeho lásky (Zj 15,3-4). Ale něco z toho smíme společně učinit už tady a teď.

Modleme se: Pane Bože, chválíme tě, žes nám dal tento čas přípravy na tvůj příchod, na tvůj advent. Vyznáváme, že také my v církvi tento čas přípravy velice potřebujeme. Nejsme totiž lepší než lidé kolem nás. Víme však o Spasiteli, o tvém Synu Ježíši. Za něj ti dobrořečíme, z něho se radujeme a k němu se upínáme s prosbou o odpuštění a smíření. Pro nás i pro všechny, kteří tě ještě neznají, nebo tě zatím nepřijali. Amen.